

Επικήδειος Λόγος Δημάρχου Κυθρέας, Δρα Πέτρου Μ. Καρεκλά

Σήμερα ξαναθυμόμαστε με δλιμμένη την ψυχή, τους στίχους του μεγάλου μας ποιητή Οδυσσέα Ελύτη, που μελοποίησε αργότερα ο άλλος μεγάλος της μουσικής, ο Μίκης Θεοδωράκης: "... Μην παρακαλώ σας μη λησμονάτε τη χώρα μου"! Και πώς είναι δυνατό να τη λησμονήσουμε, Ποιητά μου, όταν σχεδόν καθημερινά μοιρολογούμε και ενταφιάζουμε εκλεκτά τέκνα αυτής της χώρας, τα οποία έπεσαν στο πεδίο της τιμής ή δολοφονήθηκαν από βαρβάρους πριν μερικές δεκαετίες, το καταραμένο εκείνο καλοκαίρι του 1974, και που μέχρι πρόσφατα αγνοείτο η τύχη τους;

Σήμερα η εύανδρος και ηρωτόκος, η άλλοτε πράσινη ομορφονιά της Κύπρου, η γενέτειρά μας Κυθρέα, αποχαιρετά ακόμη ένα εκλεκτό τέκνο της, τον Παύλο Παυλάττο, γέννημα του 1926 στη Θεοτόκου της ενορίας Αγίας Μαρίας, ο οποίος δολοφονήθηκε ακριβώς πριν 46 χρόνια, στις 3.9.1974, στο γειτονικό της Κυθρέας χωριό Βώνη, από Τουρκοκύπριους εξτρεμιστές και Τούρκους στρατιώτες. Ένας φιλήσυχος άνθρωπος ο Παύλος, εργατικός και έντιμος, αγαπητός στους άλλους Κυθρώτες και τους κατοίκους της γύρω περιοχής, μιας και εκτός από πρωτομάστορας οικοδόμος που ήταν, ασχολείτο και με τη διακλάδωση του νερού του Κεφαλοβρύσου στην Κυθρέα και στη γύρω περιοχή. Διακονούσε και βοηθούσε πρόθυμα τους πάντες με καλοσύνη και αγάπη. Με την αγαπημένη του σύζυγο, την Ελένη, με καταγωγή από την Κλεπίνη, έφτιαξαν το σπιτικό τους στην ενορία της Συρκανιάς κοντά στον Κεφαλόβρυσο, αποκτώντας μαζί 4 παιδιά, τη Δέσπω, τον Κυριάκο, τον Γιώργο (που δυστυχώς χάθηκε σε δυστύχημα τον Δεκέμβριο του 1975 – ένα επιπρόσθετο κτύπημα μετά τα όσα έγιναν το 1974) και την Άννα. Ήταν μια δεμένη και ευτυχομένη οικογένεια, παρά τις δυσκολίες στη ζωή της τότε εποχής.

Στις 14 Αυγούστου 1974 αυτή η ευτυχία διακόπηκε απότομα. Μετά τη διάσπαση της αμυντικής γραμμής της Εθνικής Φρουράς στην περιοχή της Μιας Μηλιάς – Κουτσοβέντη - Κυθρέας, τα τουρκικά στρατεύματα άρχισαν την προέλασή τους προς την Αμμόχωστο, καταλαμβάνοντας μεταξύ άλλων και το χωριό Βώνη. Εκεί οι Τούρκοι μετέτρεψαν την εκκλησία του Αγίου Γεωργίου και το δημοτικό σχολείο του χωριού σε χώρο κράτησης αιχμαλώτων. Οι χώροι αυτοί εξελίχθηκαν τελικά σε κολαστήριο και πεδίο διάπραξης φοβερών βασανιστηρίων και εγκλημάτων, μέσα σε απάνθρωπες συνθήκες. Παρά πολλοί δεν άντεξαν τις κακουχίες και πέθαναν, άλλοι εκτελέστηκαν εν ψυχρώ κατά διαστήματα, οπότε το ήθελαν οι βάρβαροι που τους κρατούσαν.

Αυτό συνέβη και με τον αδικοκαμένο Παύλο. Ξημερώματα της 3^{ης} Σεπτεμβρίου 1974 τον ξυλοκόπησαν άγρια σε μια ανάκριση, χρησιμοποιώντας λαστούς και σίδερα, έξω από την εκκλησία. Κατά την επιστροφή του εντός του ναού, τον κτύπησαν ξανά με το κοντάκι

του όπλου τους δύο Τούρκοι στρατιώτες και αυτό έμελλε να τον οδηγήσει λίγο αργότερα στην αθανασία, παρά τις προσπάθειες των συγκρατουμένων του (μεταξύ των οποίων και του πεθερού του), να τον περιθάψουν. Οι Τούρκοι τον έθαψαν λίγες ώρες αργότερα (γύρω στις 9:30 - 10:00 το πρωί) έξω από το προαύλιο της εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου Βώνης. Για χρόνια καθυστερούσε η διερεύνηση της τύχης του μια και αυτό είχε την επιπρόσθετη δυσκολία ότι η Βώνη είναι σχεδόν ολόκληρη μέσα σε στρατιωτική ζώνη. Η ανακοπή από την ΔΕΑ άρχισε το καλοκαίρι του 2016 και ολοκληρώθηκε σε μερικούς μήνες κι' έτσι κατέστη δυνατό αργότερα με τη μέθοδο DNA να γίνει η σχετική ταυτοποίηση από το ανθρωπολογικό εργαστήριο. Επιτέλους μπορούσε τώρα η οικογένειά του, να του αποδώσει τις πρέπουσες τιμές που ορίζει η τάξη της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας, αλλά και η πολιτεία και όλοι εμείς που νιώθουμε αυτή την ανάγκη για τ' αδικοκαμένα τέκνα αυτής της μικρής πατρίδας.

Μεγάλο, αβάστακτο και πικρό είναι το παράπονο που βγαίνει από τα στήθη μας γιατί και τον Παύλο, όπως συμβαίνει με πολλούς άλλους, δεν μπορούμε να τον κηδέψουμε και να τον θάψουμε στην Κυθρέα μας, εκεί στο κοιμητήριο που αναπαύονται γονιοί και πρόγονοί του. Τούτο όμως είναι και εκείνο που μας υπενθυμίζει και το μεγάλο χρέος μας ν' αγωνιστούμε για να δικαιώσουμε τη θυσία του, όπως και τόσων άλλων ηρωϊκών παιδιών της Κύπρου και της Ελλάδος, που πότισαν με το αίμα τους το δέντρο της ελευθερίας και της ανδρώπινης αξιοπρέπειας!

Επιβάλλεται στην ηρωϊκή μνήμη τους να συνεχίσουμε παρά τις πολλές και σημαντικές δυσκολίες και εμπόδια, με σύνεση μεν αλλά και αταλάντευτη αγωνιστικότητα, την προσπάθεια να διασφαλίσουμε ένα καλύτερο μέλλον σ' αυτή τη γη κυρίως στις επερχόμενες γενιές, που θα επιτρέπει μια ειρηνική διαβίωση, χωρίς στρατούς κατοχής, χωρίς "προστάτες" και "εγγυητές", με σεβασμό βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Θέλουμε λύση ευρωπαϊκή, βιώσιμη και λειτουργική το ταχύτερο και δεν πρέπει ποτέ να σταματήσουμε να το επιδιώκουμε. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνον αν γίνουν σεβαστές κάποιες βασικές αρχές δικαίου και από την άλλη πλευρά. Τότε μπορούμε να καταλήξουμε σ' έναν έντιμο συμβιβασμό ο οποίος θα διασφαλίζει ένα ελπιδοφόρο μέλλον σ' όλους τους νόμιμους κατοίκους αυτού του νησιού και την ειρήνη στην περιοχή μας. Αυτό θα δικαιώσει και όσους άδικα έχασαν τη ζωή τους, τους ηρωϊκούς νεκρούς μας, όπως ο Παύλος Παυλάττος! Πάρα πολύ δύσκολη προφανώς η προσπάθεια, λαμβανομένης υπόψη της καθόλα έκνομης, επιδεικτικής και επεκτατικής συμπεριφοράς της κατοχικής Τουρκίας σε σχέση με την Κύπρο, την Ελλάδα αλλά και άλλες χώρες της περιοχής μας, τόσο σε ξηρά όσο και σε θάλασσα! Όμως δεν πρέπει να λυγίσουμε, δεν δικαιούμαστε να λυγίσουμε, αυτό και από ιερό χρέος προς τους ηρωϊκούς νεκρούς μας!

Ο Δήμος Κυθρέας, αδικοκαμένο Παύλο, ο Δήμος της γενέτειράς σου, σε συγκαταλέγει στα εκλεκτά και άξια τέκνα του και σου αποτίει φόρο τιμής. Η οικογένειά σου δικαιούται να είναι υπερήφανη για σένα. Υποκλινόμαστε στη θυσία σου και είδε ο Θεός να δώσει, η πολυαγαπημένη μας Κωμόπολη, η Κυθρέα μας, να σε δεχθεί ελεύθερη κάποτε στα σπλάχνα της με τιμές, για ν' αναπαυθείς οριστικά και εν ειρήνη! Αιωνία ας είναι η μνήμη σου!

